

Stvoření člověka.

„Bůh stvořil člověka k svému obrazu a vdechl mu svůj dech!“ To jsou dvě události: stvoření a oživení!

Oba tyto děje byly jako všechno přísně podrobeny existujícím Božím zákonům. Nic nemůže vystoupit z jejich rámce. Žádný akt Boží vůle se nepostaví proti těmto nezměnitelným zákonům, které právě Boží vůli nesou. Také každé zjevení a zaslíbení se uskutečňuje se zřetelem na tyto zákony a musí se v nich naplnit, ne jinak!

Tak také vtělení člověka na zemi, jež bylo pokrokem mocného stvoření, přechodem hrubohmotnosti do zcela nové, vyšší etapy vývoje.

Mluvit o vtělení člověka podmiňuje znalost jemnohmotného světa, protože člověk v mase a krvi je jako podporující spojovací část vsunut mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatímco jeho kořeny zůstávají v čistě duchovním.

„Bůh stvořil člověka podle svého obrazu!“ Tento tvůrčí akt, neboli stvoření, byl dlouhým vývojovým řetězcem, který se přísně odehrával v rámci zákonů Bohem samotným vetkaných do Jeho díla. Nejvyšším vložené, pracují tyto zákony nedotknutelně a neochvějně na plnění Jeho vůle, samočinně jako její součást, vstříc zdokonalení.

Tedy i při stvoření člověka jako koruny celého díla, v němž

se měly spojit všechny druhy, které spočívají ve stvoření. Proto byla v hrubohmotném světě, v pozemsky viditelné hmotě, postupně dalším vývojem formována nádoba, do níž měla sestoupit jiskra z čistě duchovního, jež byla nesmrtelná. Neustálým usilovným formováním vzniklo postupně nanejvýš vyvinuté zvíře, které přemýšlivě používalo již různé pomůcky k obživě i k obraně. Také dnes můžeme pozorovat nižší druhy zvířat, které používají jednotlivé pomůcky k dosažení a zachování svých životních potřeb a které v obraně často projevují překvapivou chytrost.

Již zmíněná nanejvýš vyvinutá zvířata, jež zmizela s nastávajícími pozemskými přeměnami, označují se dnes jménem „pračlověk“. Nazývat je **předky člověka** je však velkým omylem! Stejným právem mohly by se označit krávy „částečnými matkami“ lidstva, protože převážný počet dětí v prvních měsících svého života potřebuje kravské mléko přímo k výstavbě svého těla, s jehož pomocí tak zůstává schopen života a růstu. Více společného se skutečnými lidmi ušlechtilé a myslící zvíře „pračlověk“ nemá; vždyť hrubohmotné lidské tělo není ničím jiným než nezbytnou pomůckou, kterou potřebuje, aby v hrubohmotně pozemském mohl všestranně působit a učinit se srozumitelným.

S tvrzením, že člověk pochází z opice, se doslova „vylévá s koupelí i dítě!“ Cíl je tu daleko přestřelen. Část děje povyšuje se na celou skutečnost. Hlavní věc při tom schází!

Bylo by to správné, kdyby lidské tělo bylo skutečně „člověkem“. Tak však je hrubohmotné tělo jen jeho ošacením, které odkládá, jakmile se vrátí do jemnohmotnosti.

Jak tedy nastalo první vtělení člověka?

Po dosažení vrcholu vývoje v hrubohmotném světě nejvyvinutějším zvířetem musela přijít změna k dalšímu vývoji, jestliže nemělo dojít k žádnému zastavení, které se svým nebezpečím úpadku mohlo nastat. Tato změna byla určená a nastala: Když duchovní jiskra vytryskla, skrze jemnohmotný svět všechno obnovovala a přitahováním povznášela; stanula na hranici v tom okamžiku, když hrubohmotně - pozemská nádoba dosáhla ve svém vývoji vrcholu a zároveň jemnohmotně-duchovní člověk byl připraven se s hrubohmotností propojit, aby ji podporoval a povznášel.

Zatím co nádoba v hrubohmotnosti utvářením uzrávala, vyvinula se duše v jemnohmotnosti tak dalece, že měla dostatečnou sílu udržet při vstupu do hrubohmotné nádoby svou samostatnost.

Spojení těchto dvou částí znamenalo tedy vroucné spojení hrubohmotného světa se světem jemnohmotným až vzhůru do duchovna.

Teprve tato událost byla zrozením člověka!

Plození samo je také i dnes u lidí čistě zvířecím aktem. Vyšší nebo nízké city nemají při tom s tímto aktem samotným co dělat, avšak přinášejí duchovní vybavení, jejichž účinky mají mít velký význam v **přitahování** bezpodmínečně stejného druhu.

Čistě zvířecím způsobem se také vyvíjí tělo do poloviny těhotenství. Čistě zvířecí není ve skutečnosti správný výraz, nýbrž ho chci označit jako čistě hrubohmotný.

Teprve uprostřed těhotenství, při určité zralosti vznikajícího těla, se vtělí duch určený ke zrození, jenž se doposud často zdržoval hlavně v blízkosti nastávající matky. Vstup ducha vyvolá první záchvěvy v malém, vyvíjejícím se hrubohmotném těle, tedy první pohyby dítěte. Zde vznikají také zvláštní oblažující pocity těhotné ženy; v tomto okamžiku nastává u ní zcela jiné vnímání: Vědomí blízkosti druhého ducha v ní, což také pociťuje. A podle druhu tohoto nového, druhého ducha v ní budou i její vlastní city.

Takový je postup při každém vtělení člověka. Nyní však zpět k prvnímu vtělení člověka.

Nadešel tedy veliký úsek ve vývoji stvoření: Na jedné straně v hrubohmotném světě stálo nanejvýš vyvinuté zvíře, které mělo poskytnout hrubohmotné tělo jako nádobu přicházejícímu člověku, na druhé straně v jemnohmotném světě byla vyvinutá lidská duše, která očekávala spojení s hrubohmotnou nádobou, aby tím dala všemu hrubohmotnému další rozmach produchovněním.

Když nyní nastal u nejušlechtlejšího páru těchto vysoce vyvinutých zvířat akt plození, nenastala jako doposud inkarnace zvířecí duše ¹⁾, ale místo ní se inkarnovala k tomu připravená duše lidská, která v sobě nesla nesmrtelnou duchovní jiskru. Jemnohmotné lidské duše s převážně pozitivně rozvinutými schopnostmi se na základě stejnorodosti inkarnovaly do mužských zvířecích těl, s převážně negativními, jemnými schopnostmi do jejich druhu bližšího těla ženského ²⁾.

Tato událost nedává žádnou oporu pro tvrzení, že člověk, jenž má svůj skutečný původ v duchovním, pochází ze zvířete,

„pračlověka“, které mu mohlo pouze poskytnout přechodnou hrubohmotnou nádobu. Dnes by také ani nejsilnějšího materialistu nenapadlo se považovat za blízkého příbuzného zvířete, a přece je nyní, stejně jako tehdy, těsná tělesná příbuznost, tedy existující hrubohmotná stejnorodost, zatím co to skutečně „živé“ v člověku, tedy jeho vlastní duchovní „já“, není nijak stejnorodé nebo od zvířete odvozené.

Po narození stál první pozemský člověk ve skutečnosti osamocen, osiřelý, nemohl uznat zvířata vzdor jejich vysokému vývoji jako rodiče a nemohl s nimi mít žádného společenství.

Žena měla a mohla být nyní svými cennějšími duchovními vlastnostmi dokonalejší než muž, jen kdyby se snažila tyto jí dané city více a více harmonicky zjasňovat, čímž by se staly mocí, která by převratně a vysoce podporujíc musela působit na celé stvoření. Bylo to však žel v první řadě právě její selhání, když obětovala hříčkám mocné citové síly, jež jí byly propůjčeny, a které dokonce ještě zakalila a znečistila pocity a fantazií.

Jaký hluboký smysl je v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání! Jak žena, hadem k tomu podnícená, podala muži jablko. Lépe vůbec nemohla být tato událost ve hmotnosti obrazně vyjádřena.

Podání jablka ženou bylo ženino uvědomění si svých vnad oproti muži a **snaha jich využít**. Uchopení a požívání mužem však bylo jeho přistoupením na to a probuzením touhy, aby pozornost ženy zaměřil jen na sebe, zatímco se začal hromaděním pokladů a přisvojováním různých hodnot činit žádoucím.

Tím začala výchova rozumu se všemi vedlejšími účinky,

jako ziskuchtivostí, lži, útiskem, čímž se mu lidé posléze plně podrobili, a tak se dobrovolně stali otroky svého nástroje. S rozumem jakožto vládcem připoutali se však nevyhnutelně v důsledku jeho vlastní podstaty také pevně na prostor a čas, a tím ztratili schopnost zachytit nebo prožít něco, co je povzneseno nad prostor a čas, jako všechno duchovní a jemnohmotné. To bylo úplně **oddělení** od samotného ráje a od jemnohmotného světa, jež si sami přivodili, neboť bylo neodvratné, že už nemohli všechno duchovně-jemnohmotné, které nezná čas ani prostor, „chápat“ právě na prostor a čas pevně vázaným rozumem a tím i úzce omezeným obzorem jeho schopnosti porozumění. Tak jsou pro člověka rozumu prožitky a nazírání citových lidí, jakož i nepochopená podání jen „báchorkami“. Počtem stále více rostoucí materialisté, tedy lidé, kteří jsou schopni uznávat již jen hrubou, na prostor a čas vázanou hmotu, vysmáli se nakonec idealistům, jimž skrze mnohem větší a rozšířenější vnitřní život nebyla cesta k jemnohmotnému světu ještě úplně uzavřena, a zařadili je mezi snílky, ne-li blázny nebo dokonce podvodníky.

Přece však dnes stojíme konečně těsně před hodinou, kdy nadejde další velký úsek ve stvoření, bezpodmínečný vzestup, a přináší to, co měl první úsek s vtělením člověka přinést: zrození produhovnělých, plnohodnotných lidí!

Lidi, kteří podporováním a zušlechťováním působí na celé hrubohmotné stvoření, což je skutečný účel lidí na Zemi. Pak již nebude více žádného prostoru pro nízko se držícího materialistu, připoutaného k prostoru a času. Bude cizincem ve všech zemích, bez domova. Bude schnout a mizet jako pleva oddělená od pšenice. Mějte se na pozoru, abyste při tomto třídění nebyli shledáni příliš lehkými!

1)

Přednáška: 49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.

2)

Přednáška: 78. Pohlaví.